

GODOVI ● PRAZNIKI ● SVETE MAŠE

2. VELIKONOČNA - BELA NEDELJA - 11. april 2021

Nedelja Božjega usmiljenja; Stanislav, škof, mučenec

Ob 8.00: + nadškof Alojz Uran, obletna

Ob 10.00: za žive in pokojne župljane

Ponedeljek: 12. 4. 2021

Julij I., papež

Ob 18.30: + Andrej Zrnec, po namenu Milene Frkal Pasutto

Torek: 13. 4. 2021

Ida, redovnica

Ob 18.30: + Matilda Bertoncelj, ob rojstnem dnevu

Sreda: 14. 4. 2021

Tiburcij, Valerijan, Maksim, mučenci

Ob 7.00: + Martin Slapšak, po namenu Majde Goli

Četrtek: 15. 4. 2021

Helena (Jelica) Alzaška, kneginja

Ob 18.30: + Jožef Štrubelj, po namenu Švigelj iz Srednjevaške

Petek: 16. 4. 2021

Bernardka Lurška, devica

Ob 18.30: + Ivanka Belak, po namenu rudniških pevcev

Sobota: 17. 4. 2021

Robert, opat

Ob 18.30: + Rudolf Mavec, ob godu

3. VELIKONOČNA NEDELJA - 18. april 2021

Evzebij, škof; Začetek tedna molitve za duhovne poklice

Ob 8.00: za žive in pokojne župljane

Ob 10.00: + Alojzija Debevc, obletna ter + Anton in France Debevc

**Župnija
Sv. Simona in Juda Tadeja**

Ljubljana Rudnik

OZNANILA

Od 11. do 18. aprila 2021

Tomaževa želja: dotakniti se, da bi lahko veroval

“Iz strahu pred Judi” so se učenci zadrževali za zaklenjenimi vrati, kjer so se kolikor toliko počutili varne. Razpeti med upanjem in srčnostjo, med mislijo *“to je potem bilo!”* in *“to vendar ni moglo biti!”*, so se opogumljali proti obupu.

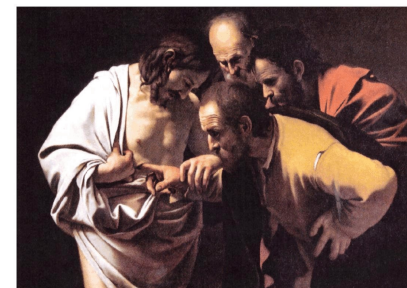
Potem pa vstopi v sredo mednje Jezus in jih pozdravi: *“Mir vam bodi!”* In kot da ta preprost in domač pozdrav ne bi zadostoval, da jih izvabi iz njihove zaprtosti, jim pokaže nekaj, kar ga mora razlikovati od vsakega drugega, ki bi tako pozdravil: svoje prebodene roke, svojo prebodeno stran. Nobenega dvoma ni: *Gospod je!* In da bi potrdil svoje prijatelje, reče še enkrat: *“Mir vam bodi!”* Učenci so razumeli, da z vero v Vstalega lahko najdejo resnični mir.

In zaprt prostor se odpre kakor materino krilo, srečanje z Vstalim postane ura rojstva njihove vere v Njega, ki jih je učil: *“Jaz sem pot, resnica in življenje”* (Jn 14,5).

Z vero v Vstalega so se učenci tako rekoč na novo rodili - in ne le oni: za evangelista Janeza so na to Veliko noč tudi Binkošti, rojstvo Cerkve. Iz učencev postanejo apostoli, Božji poslanca: *“Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam!”* (Jn 20,21).

Takšno občestvo vere in pričevanja je ustanovil Jezus sam. Vdihnil jim ga je, z njimi je tako zaznavno delil svoje življenje - z darom in zadnjo željo hkrati: *“Prejmite Svetega Duha!”* To je tisti krst, o katerem je nekoč govoril Janez Krstnik: *“On vas bo krstil s Svetim Duhom”* (Mt 3,11). In to je tisti krst, ki ga v veroizpovedi priznavamo kot *“krst v odpuščanje grehov”*.

To je odrešenjska zgodba. In jaz, kje se pojavim? Nisem morda podoben tistemu učencu, ki *“ga ni bilo med njimi”*, Tomažu, ki obrača čustva skozi mlin razuma, ki svoje hrepenenje po miru in varnosti pokoplje pod argumente, ki svoj dvom bolj slavi kot svojo vero, ki veruje samo tisto, kar vidi. Ne delajmo pa Tomažu krivice. Tudi o onem drugem učencu je rečeno: *“Videl je in veroval”*. Jezus zaradi tega prej vabi kot graja: *“Ker si me videl, veruješ. Blagor tistim, ki niso videli, pa so verovali.”*

Izdal: Župnijski urad Ljubljana Rudnik **Odgovarja:** Lojze Zupan, župnik

Tel.: 01/420 21 36; **GSM:** 041/515 030; **Splet:** www.zupnijarudnik.si

TRR NLB: SI56 020580262293859

Prihodnji teden naj bi se nadaljevala redna šola, tako tudi **verouk v ponedeljek, torek in petek za naše prvoobhajance in birmance**. V sredo sem se pogovarjal z gospodom škofom Antonom Jamnikom, ki bo letos birmoval v naši dekaniji. Vse birme, predvidene v aprilu in v začetku maja, so predstavljene na junih in julij. Ker pa je **16. maja** gospod škof slučajno še prost, je predlagal, da bi bila ta dan **birma na Rudniku** in sicer **ob deseti uri**. **Prvo obhajilo** pa bo 14 dni pozneje, to je **30. maja ob deseti uri**. Tako bo v mesecu maju ob šmarnični pobožnosti priprava na prejem teh dveh zakramentov lahko lepše in bolj intenzivno potekala.

Tudi za ostale razrede bomo imeli verouk, brž ko se bodo covid ukrepi sprostili tudi za Cerkev. Drugače pa od otrok in njihov staršev pričakujemo, kakor že ves čas odsotnosti od verouka, da se s pomočjo veroučnih knjig trudite svoje otroke učiti in vzgajati v veri, da z njimi molite in se udeležujete maše, kakor je trenutno priporočeno, po 2. velikonočni nedelji pa zopet, upajmo, v cerkvi. Ponovno vam predlagamo, da pridete k maši kdaj med tednom, če bi se počutili bolj varne, nikakor pa maše tedensko ne opuščajte, saj kristjani ne moremo živeti brez Evharistije.

Vstajensko življenje v naravi vrača upanje

“Zvoki narave negujejo dušo”, je ugotovila nedavna ameriška raziskava. Če iščete več zaupanja vase, dovolite stvarstvu, katerega del ste, da deluje na vas.

Na Veliko noč se upanje vrne. Vrne se k razočaranim, zagrenjenim in žalostnim. Na Veliko noč se upanje vrne k vsem, ki upanja več ne najdejo. Med njimi so v tem letu tudi mnogi, ki so izčrpani od korone in koronskih omejitev.

Iz omenjene ameriške raziskave sledi, da nam dobro stori, če se prepustimo zvokom narave in pustimo, da delujejo na nas. To je žvrgolenje ptic; veter, ki veje skozi krošnje dreves ali žuborenje potoka ... Ti zvoki vzbujajo prijetno počutje, pravi raziskava; *“oddajajo signale za varnost ali urejen svet brez nevarnosti.”* To potem pomeni: *“Ko prisluškujemo zvokom narave, usmerjamo svojo pozornost navzven - in se lahko notranje sprostimo”*.

Ohranjanje in širjenje takšnih zvočnih kulis in zelenih površin je danes pomembnejše kot kdaj koli prej, tako raziskava; s tem po naravni poti preprečimo naraščanje tesnobe in čustvenih težav.

Nič ni bolj nujno kakor vrnitev upanja, zaupanja. Pomembno je, da si lahko sami pomagamo s pomočjo Stvarnika. Glasovi ptic blažijo stres in jezo; zvok vode pozitivno deluje na krvni tlak in občutek bolečine. Šum morja se uporablja kot glasbena spremljava pri rojstvu, pri motnjah spanja in tudi pri umiranju.

Osupljivo v tej raziskavi pa je, da je zelo blizu misli na vstajensko upanje, ki je navzoče v obliki žive narave in njenih zvokov. *“O moj Bog, kako čudovito se razodevaš moji duši”,* vzklika nemški pesnik Joachim Neander (17. st.) v svoji pesmi *“Hvali Gospoda”*.

Naravo kot nego duše lahko v tem pomladanskem času v obilju uživamo. In če pri tem raste naše zaupanje, ki ga tako nujno potrebujemo ... Zaupanje pa je v tem, da nas Bog drži in nosi, da nas ne bo pustil pasti, nikoli. In čeprav imamo veliko vprašanj za Boga in skrbi zase in za druge, ostajamo kot Božja podoba varni v njegovem stvarstvu. To je velikonočna gotovost, v katero smemo zaupati. *“Bog, vtisni v moje misli, kdo si ti in kdo sem jaz”*. Smo in ostanemo Njegovi otroci; in v Njegovih rokah; tega tudi smrt ne bo spremenila. Odkrivajmo te Božje sledi v zvokih stvarstva. Upanje se bo vrnilo.

Bodi usmiljen do samega sebe

Ko zazvoni telefon, se zdrzne. Že sumi, kdo se je vrnil. Kliče njen oče. *“Rad bi žvrkljano jajce za večerjo. Prinesi mi, prosim, jajca.”* Ona zavzdihne, v sebi preklinja, začne hoditi. Tako ji gre že mesece, odkar je umrla mama. Njen oče boleha, komaj se še premika, ne gre več iz hiše.

Mora skrbeti zanj. Nakupovati, čistiti, zadovoljiti njegove potrebe. Pomoči od zunaj nima. Da bi šel v dom, sploh ne pride v poštev. Končno, čemu ima hčerko.

Čuti, da tako ne bo mogla več dolgo vzdržati. Končno ima svoje lastno gospodinjstvo. In odkar so njeni otroci šli od doma, bi zopet rada opravljala svoj poklic. Namesto tega pa mora skrbeti za svojega očeta. Na začetku jo je njen mož še podpiral. Toda zdaj tu in tam posluša njegove pripombe. Češ, da jo njen oče izkorišča, da ima zanj manj časa, da ne more več slediti svojemu delu.

Včasih bi najrajši vse pustila. Potem pa si znova reče: Moram mu pomagati. Da ne bi bila usmiljena? *“Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče”* (Lk 6,36).

Tako dopusti, da jo oče komandira in mož kritizira. Stoka pod bremenom in ima slabo vest, da z večjim veseljem ne izkazuje usmiljenja in pomoči.

Ima verno prijateljico, vendar komaj pride do tega, da bi se srečali. Končno ji enkrat zopet uspe. Dogovorita se za kavo pri peku na vogalu. Končno lahko izlije svoje srce. Pripoveduje tudi o svoji stiski vesti. *“Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče”*. Zakaj ji je to tako težko?

“Mislim, da to malo narobe razumeš”, meni prijateljica. *“Tako kot jaz Jezusa razumem, to ne pomeni: bodi usmiljen do žrtvovanja samega sebe. Ampak bodi usmiljen, dokler - več ne zmoreš. Bodi usmiljen, kako je usmiljen Oče, to razumem tako: bodi usmiljen s seboj, kakor je Bog usmiljen s teboj.”*

Potrebovala je čas, da bi lahko to sprejela: bodi usmiljena do same sebe. Potem pa je le našla moč za nove odločitve. Poiskala bo službe, ki nudijo storitve, potrebne za očeta, in da bi enkrat spet lahko šla na dopust. Pred vsem pa se bo pogovorila z očetom. Da sama potrebuje pomoč. Da mu s tem ni ustrezno, če se sama sesuje. In seveda, da starost ni razlog za tiranijo.

